

Книга Даниїла — номер сто вісімдесят один

Опівнічний крик і пророча роль Риму: розкриття останніх днів у Книзі Даниїла

Jeff Pippenger
2024-04-11

У одинадцятому розділі книги Даниїла є кілька ліній пророцтва, які всі узгоджуються з останніми шістьма віршами цього розділу. Та частина, яка узгоджується з історією сорокового вірша від часу кінця в 1989 році до недільного закону сорок першого вірша, є тією частиною пророцтва, що була запечатана аж до останніх днів. Це Даніїлів відповідник Одкровення Ісуса Христа, який відкривається незадовго до завершення часу випробування. Другий вірш представляє Трампа, останнього президента-республіканця, останнього Президента, Президент, який є восьмим і походить із семи; і він є найбагатшим президентом, який почав збурювати глобалістів, коли оголосив про свою кандидатуру у 2015 році. Десятий вірш визначає 1989 рік, а одинадцятий і дванадцятий вірші визначають українську війну, що почалася у 2014 році, з перемогою Путіна та його подальшою загибеллю.

Вірші з тринадцятого по п'ятнадцятий описують третю з трьох битв сорокового вірша, яка починається з розпаду Радянського Союзу в 1989 році, далі — Українська війна, а потім — битва при Паніоні, що представляє зовнішню боротьбу відступницького протестантизму у Сполучених Штатах проти глобалістів світу.

Відступницький протестантизм бере гору і встановлює ієрархічні взаємини потрібного союзу, що буде впроваджений при скорому запровадженні недільного закону. Звір — це католицизм, який є головою трьох сил, представлений у вигляді Єзавелі та безлічі інших символів. Вона — блудниця, що панує над звіром і сидить на ньому.

Фальшивий пророк — це Сполучені Штати, представлені своїм чоловіком Ахавом, який є головою десятискладового царства дракона. Битва при Панії в 200 році до Р. Х. прообразно зображає зовнішню боротьбу між глобалізмом і відступницьким протестантизмом. Внутрішню боротьбу представляє повстання 167 року до Р. Х., за яким іде повторне посвячення храму, що відзначається Ханукою в 164 році до Р. Х.; після цього настає період від 161 року до 158 року до Р. Х., який прообразно вказує на час, коли Сполучені Штати зводять образ католицького союзу церкви й держави, представленого «лігою».

У тринадцятому вірші Урія Сміт повідомляє нам, що через чотирнадцять років після битви при Рафії Птолемеї помирає через «непомірність і розпусту, і йому наслідують його син, Птолемеї Епіфан, дитина тоді чотирьох чи п'яти років. Антіох у той самий час, придушивши повстання у своєму царстві та привівши східні частини до покори і впорядкувавши їх, був вільний для будь-яких починань, коли юний Епіфан зійшов на престол Єгипту». Після того як короткочасна перемога Путіна завершиться, Трамп буде

готовий мати справу з новим малолітнім царем Єгипту. Перш ніж це зробити, він уже «придушить повстання» у Сполучених Штатах.

Коли Трамп оберуть, він запровадить закони на кшталт Законів про іноземців і підбурювання 1798 року, а також призупинить дію "habeas corpus", як це зробив перший президент-республіканець у відповідь на громадянську війну. Його дії також можна порівняти з діями президента Гранта, коли він боровся з Ку-клукс-кланом, з діями Ф. Д. Рузвельта, коли він ув'язнив японців та інших під час Другої світової війни, а також із Патріотичним актом останнього Джорджа Буша.

Він, подібно до Селевка, придушить повстання у Сполучених Штатах, а потім зверне свій погляд на «малолітнього царя» Єгипту. Так чинячи, він укладе союз із Філіпом Македонським, бо Сміт зазначає: «У той самий час Філіп, цар Македонії, уклав союз з Антіохом, щоб поділити між собою володіння Птолемея, кожен маючи намір взяти ті частини, що лежали найближче і були для нього найзручнішими. Це було повстання проти царя півдня, достатнє, щоб виконати пророцтво, і саме ті події, без сумніву, які й мало на увазі пророцтво».

Трамп утворить міцний союз із народами НАТО (Організації Об'єднаних Націй), щоб дати раду Росії та складнощам урегулювання наслідків краху Путіна. У той час, згідно з чотирнадцятим віршем і коментарем Сміта, «вводиться нова сила». Папство втрутиться, щоб захистити Росію та її сателітів від влади НАТО і Сполучених Штатів, або, як наводить коментар Сміта: «Рим промовив; і Сирія та Македонія незабаром побачили, як змінюється вигляд їхнього сну. Римляни втрутилися на користь молодого царя Єгипту, постановивши, що його слід захистити від загибелі, замисленої Антіохом і Філіпом. Це було 200 року до Р. Х. і стало одним із перших важливих втручань римлян у справи Сирії та Єгипту».

Рим, блудниця Тиру, тоді починає співати свої пісні та чинити блуд із царями землі, задалегідь, до того, як ті царі всього двома віршами пізніше повністю підкоряться їй. Того ж часу відбулася битва при Паніумі. Рік 200 до н. е. позначає початок співу блудниці Тиру, і робить вона це щодо захисту Росії, яку Сполучені Штати та Організація Об'єднаних Націй щойно погодилися розділити задля взаємної вигоди. Блудниця бере гору над ними обома, але тоді відбувається "битва" при Паніумі, і Сполучені Штати беруть гору над Організацією Об'єднаних Націй.

Символічно, через тридцять три роки повстання Модеїна починається у Сполучених Штатах. Символічно, через три роки після цього встановлюється повторне посвячення так званого протестантизму та конституційної республіки, представлене Ханукою. Символічно, через три роки після цього починається період, представлений союзом юдеїв із Римом.

Кінцеві події відбуватимуться швидко, тож історія, представлена у віршах як сорок вісім років, описує низку швидких подій, які пророцтво чітко визначило як такі, що починаються у час кінця в 1989 році; за ними йде друга битва, описана у віршах 11 і 12, у 2014 році, а потім — 2015 рік, коли Трамп оголосив про свою кандидатуру на посаду президента і таким чином розпочав свою пророчу роботу із збурювання глобалізму. Щойно Трамп розпочне

роботу з придушення громадянської війни, яка вже триває, він спробує укласти союз з Організацією Об'єднаних Націй (НАТО — Філіп Македонський), і Рим почне співати. Спроба цього союзу перетвориться на боротьбу за верховенство між двома силами, яку представляє битва при Паніумі.

Отже, Паніум є віхою тринадцятого вірша, коли починаються останні стрімкі події, що передують недільному закону. Усі пророки говорили більше про кінець світу, ніж про час, у який вони жили, і Ісус, звісно, був найбільшим з усіх пророків. Безпосередньо перед розп'яттям, яке символізує недільний закон і представлене шістнадцятим віршем, Ісус вирушив у подорож зі своїми учнями до Паніума. Його перебування там і уроки, які Він там виклав, відповідають битві при Паніумі, що невдовзі настане. Упродовж історії Паніум мав кілька назв, а за часів Христа він називався Кесарія Филипа.

Ісус і Його учні тепер прибули до одного з міст в околицях Кесарії Філіппової. Вони були за межами Галілеї, в краї, де панувало ідолопоклонство. Тут учні були відсторонені від панівного впливу юдаїзму і приведені в тісніший контакт із язичницьким поклонінням. Навколо них були представлені форми забобності, що існували в усіх частинах світу. Ісус бажав, щоб вид цих явищ спонукав їх відчуті свою відповідальність перед язичниками. Під час Свого перебування в цьому краї Він намагався відійти від навчання народу і повніше присвятити Себе своїм учням.

Він збирався розповісти їм про страждання, які чекали Його. Але спершу Він усамітнися й молився, щоб їхні серця були приготовані прийняти Його слова. Повернувшись до них, Він не відразу сповістив те, що бажав передати. Перш ніж це зробити, Він дав їм нагоду засвідчити свою віру в Нього, щоб вони зміцнилися перед майбутнім випробуванням. Він спитав: «За кого люди мають Мене, Сина Людського?»

На жаль, учні були змушені визнати, що Ізраїль не зумів розпізнати свого Месію. Деякі справді, побачивши Його чудеса, проголосили Його Сином Давидовим. Множини, нагодовані у Віфсаїді, бажали проголосити Його царем Ізраїлю. Багато хто були готові прийняти Його як пророка; але вони не вірили, що Він є Месією.

Тоді Ісус поставив друге запитання, що стосувалося самих учнів: «А ви за кого Мене вважаєте?» Петро відповів: «Ти — Христос, Син Бога Живого».

Від самого початку Петро вірив, що Ісус є Месією. Багато інших, кого проповідь Івана Хрестителя переконала і хто прийняв Христа, почали сумніватися в місії Івана, коли його ув'язнили і стратили; і тепер вони засумнівалися, що Ісус — Месія, на якого вони так довго чекали. Багато учнів, які палко очікували, що Ісус займе Своє місце на Давидовому престолі, покинули Його, коли зрозуміли, що Він не має такого наміру. Але Петро та його товариші не відступили від своєї відданості. Хиткий шлях тих, хто вчора вихваляв, а сьогодні засуджує, не зруйнував віри істинного послідовника Спасителя. Петро заявив: «Ти — Христос, Син Бога живого». Він не чекав царських почестей, щоб увінчати Свого Господа, а прийняв Його в Його пониженні.

Петро висловив віру дванадцятьох. Проте учні все ще були далекі від розуміння місії Христа. Опір і викривлення з боку священників і правителів, хоча й не могли відвернути їх від Христа, усе ж спричиняли їм велику розгубленість. Вони не бачили свого шляху ясно. Вплив раннього виховання, навчання рабинів, сила традиції й далі затьмарювали їхнє бачення істини. Час від часу дорогоцінні промені світла від Ісуса осявали їх, та часто вони були, як люди, що навпомацки блукають серед тіней. Але того дня, перш ніж їх поставили віч-на-віч із великим випробуванням їхньої віри, Святий Дух у силі спочив на них. На короткий час їхні очі відвернулися від «того, що видиме», щоб побачити «те, що невидиме». 2 Коринтян 4:18. Під покровом людської природи вони розпізнали славу Сина Божого.

Ісус відповів Петрові, кажучи: «Блаженний ти, Симоне, сину Йони: бо не тіло й кров відкрили це тобі, але Мій Отець, що на небі».

Істина, яку сповідав Петро, є підвалиною віри віруючого. Сам Христос назвав її життям вічним. Але володіння цим знанням не було підставою для самозвеличення. Не завдяки жодній власній мудрості чи доброті було це відкрито Петру. Людство ніколи не може, само по собі, досягти пізнання божественного. «Воно високе, як небо; що ти можеш зробити? Глибше від аду; що ти можеш знати?» Йова 11:8. Лише Дух усиновлення може відкрити нам глибини Божі, яких «око не бачило, вухо не чуло і не ввійшли до серця людини». «А Бог відкрив їх нам Своїм Духом, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі». 1 Коринтян 2:9, 10. «Таємниця Господня — з тими, хто боїться Його»; і те, що Петро розпізнав славу Христа, було свідченням того, що він був «навчений Богом». Псалом 25:14; Івана 6:45. О, справді, «блаженний ти, Симоне Бар-Йона, бо не тіло й кров відкрили це тобі».

«Ісус продовжив: “Кажу також тобі, що ти Петро, і на цій скелі Я збудую Мою церкву; і брами пекла не переможуть її.” Слово Петро означає камінь, — камінь, що котиться. Петро не був тією скелею, на якій була заснована церква. Брами пекла перемогли його, коли він відрікся від свого Господа з прокльонами та клятвами. Церква була збудована на Тому, Якого брами пекла не могли подолати.»

За століття до приходу Спасителя Мойсей указував на Склею спасіння Ізраїля. Псалмоспівець оспівував «Склею моєї сили». Ісаїя писав: «Так говорить Господь Бог: Ось Я кладу на Сіоні в підвалину камінь, випробуваний камінь, дорогоцінний наріжний камінь, надійну основу». Повторення Закону 32:4; Псалом 62:7; Ісаїя 28:16. Сам Петро, пишучи під натхненням, застосовує це пророцтво до Ісуса. Він каже: «Якщо ви скуштували, що Господь благий; приступаючи до Нього, до живого каменя, людьми справді відкиненого, але Богом вибраного, дорогоцінного, ви також, як живе каміння, будуетесь у духовний дім». 1 Петра 2:3–5, R. V.

«Іншої основи ніхто не може покласти понад ту, що вже покладена, а саме Ісус Христос». 1 Коринтян 3:11. «На цій скелі, — сказав Ісус, — Я збудую Церкву Мою». У присутності Бога та всіх небесних розумних істот, у присутності невидимого війська пекла, Христос заснував Свою Церкву на живій Скелі. Та Склея — Він Сам, Його власне тіло, за нас зламане й побите. Проти Церкви, збудованої на цій основі, ворота пекла не

подолають її.

Якою немічною здавалася Церква, коли Христос промовляв ці слова! Було лише жменька вірних, проти яких мала бути спрямована вся сила демонів і злих людей; однак послідовники Христа не мали боятися. Утверджені на Скелі, що була їхньою силою, вони не могли бути повалені.

Протягом шести тисяч років віра будувалася на Христі. Протягом шести тисяч років повені й бурі сатанинського гніву обрушувалися на Скелю нашого спасіння; та вона стоїть непохитною.

Петро висловив істину, яка є підвалиною віри Церкви, і Ісус тепер вшанував його як представника всього зібрання віруючих. Він сказав: «Я дам тобі ключі Царства Небесного; і що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі; і що розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небі».

«Ключі Царства Небесного» — це слова Христа. Усі слова Святого Письма — Його, і вони сюди входять. Ці слова мають силу відчиняти й зачиняти небо. Вони проголошують умови, за яких людей приймають або відкидають. Отже, служіння тих, хто проповідує Боже слово, є запахом життя на життя або запахом смерті на смерть. Їхня місія несе на собі тягар вічних наслідків.

Спаситель не доручив справу Євангелія Петрові особисто. Згодом, повторивши слова, сказані Петрові, Він застосував їх безпосередньо до Церкви. І те саме по суті було сказано також дванадцятьом як представникам спільноти віруючих. Якби Ісус надав якісь особливі повноваження комусь із учнів понад інших, ми не бачили б їх так часто сперечатися про те, хто з них має бути найбільшим. Вони підкорилися б волі свого Учителя і вшанували того, кого Він обрав.

Замість того, щоб призначити когось їхнім головою, Христос сказав учням: «Не називайтеся Равві»; «також не називайтеся наставниками, бо один у вас Наставник — Христос». Матвія 23:8, 10.

'Голова кожного чоловіка — Христос.' Бог, який поклав усе під ноги Спасителя, 'дав Його як Главу над усім — церкві, яка є Його тілом, повнотою Того, Хто все в усьому наповняє.' 1 Коринтян 11:3; Ефесян 1:22, 23. Церква збудована на Христі як на своїй основі; вона має коритися Христу як своїй Главі. Вона не повинна залежати від людини чи керуватися людиною. Багато хто стверджує, що довірена посада в церкві надає їм владу диктувати іншим, у що їм слід вірити і що їм робити. Такого домагання Бог не схвалює. Спаситель заявляє: 'Усі ж ви — брати.' Усі піддаються спокусам і схильні до помилок. Для керівництва ми не можемо покладатися на жодну обмежену істоту. Скеля віри — це жива присутність Христа в церкві. На цьому можуть покладатися навіть найслабші, а ті, хто вважає себе найсильнішими, виявляться найслабшими, якщо не зроблять Христа джерелом своєї сили. 'Проклятий той чоловік, що покладається на людину і робить плоть своєю опорою.' Господь — 'Скеля, досконале Його діло.' 'Блаженні всі, що на Нього надіються.' Єремії 17:5; Повторення Закону 32:4; Псалом 2:12.

Після визнання Петра Ісус заборонив учням нікому говорити, що Він — Христос. Ця заборона була дана через запеклий опір книжників і фарисеїв. Більше того, народ, і навіть учні, мали настільки хибне уявлення про Месію, що публічне оголошення про Нього не дало б їм істинного розуміння Його характеру чи Його служіння. Але день у день Він відкривав Себе їм як Спасителя, і таким чином бажав дати їм істинне розуміння Його як Месії.

«Учні й далі сподівалися, що Христос царюватиме як земний князь. Хоч Він так довго приховував Свій намір, вони вірили, що Він не завжди залишатиметься в убогості й безвісності; час був близький, коли Він утвердить Своє царство. Що ненависть священників і рабинів ніколи не буде подолана, що Христа відкине Його ж власний народ, засудить як ошуканця й розіпне як злочинця, — такої думки учні ніколи не допускали. Але година влади темряви наближалася, і Ісус мав відкрити Своім учням боротьбу, що була попереду. Він сумував, передбачаючи це випробування». Бажання віків, 411–415.

Шістнадцятий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла символізує недільний закон у Сполучених Штатах, що незабаром має бути запроваджений. Незадовго до години того «землетрусу» ті, хто прагнуть бути серед ста сорока чотирьох тисяч, пробуджуються від сну. Пробуджує їх пророче послання. У цей момент виявляються дві категорії, і, як показано в притчі про десять дів, одна має олію в посудинах, а інша — ні. Вірші з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла не лише зображують пророчу історію, що передує недільному закону; вони представляють «послання», яке, в контексті притчі про десять дів, є тією «олією», що її матимуть мудрі, аби одержати Божу печать і бути піднесеними як стяг у годину великого землетрусу. Ці статті тепер досягли кульмінації, адже послання, представлене в цих віршах, є золотою оливою, що зливається через дві золоті трубки.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Доти, доки ті, хто визнає істину, служать Сатані, його пекельна тінь закриватиме від них Бога й небо. Вони будуть як ті, що втратили свою першу любов. Вони не можуть бачити вічних реальностей. Те, що Бог приготував для нас, представлено в книзі Захарії, розділи 3 і 4, та 4:12–14: "І я відповів ще раз і сказав йому: Що це за дві оливкові гілки, які через дві золоті трубки виливають із себе золоту олію? І він відповів мені та сказав: Хіба ти не знаєш, що це? І я сказав: Ні, мій пане. Тоді він сказав: Це двоє помазанців, що стоять перед Господом усієї землі."

У Господа невичерпні ресурси. Йому не бракує жодних засобів. Саме через нашу нестачу віри, нашу приземленість, нашу дешеvu балаканину, наше невір'я, що виявляється в нашій розмові, навколо нас збираються темні тіні. Христос не являється ні в слові, ні в характері як Той, що весь любий, як найкращий серед десяти тисяч. Коли душа задовольняється тим, щоб підноситися в марноті, Дух Господній може зробити для неї небагато. Наш недалекоглядний погляд бачить тінь, але не може побачити слави за нею. Ангели стримують чотири вітри, зображені як розлучений кінь, що прагне

вирватися й помчати по поверхні всієї землі, несучи на своєму шляху руйнування й смерть.

«Невже ми спатимемо на самому порозі вічного світу? Невже будемо млявими, холодними й мертвими? О, якби ж то в наших церквах був Дух і подих Божий, вдихнутий у Його народ, щоб вони стали на свої ноги й жили. Нам потрібно побачити, що дорога вузька, і тісні ті ворота. Але коли ми проходимо крізь тісні ворота, їхня широта безмежна». Manuscript Releases, volume 20, 217.

Помазаники, що стоять при Господі всієї землі, мають становище, колись дане сатані як херувимові-охоронцеві. Через святих істот, що оточують Його престол, Господь підтримує постійний зв'язок із мешканцями землі. Золота олія символізує благодать, якою Бог забезпечує світильники віруючих, щоб вони не мерехтіли й не згасали. Якби не те, що ця свята олія зливається з небес через послання Божого Духа, сили зла мали б повний контроль над людьми.

Ми зневажаємо Бога, коли не приймаємо послань, які Він надсилає нам. Таким чином ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб передати його тим, хто в темряві. Коли пролунає заклик: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому», ті, хто не прийняли святого єлею, хто не плекали благодать Христа у своїх серцях, виявлять, подібно до нерозумних дів, що вони не готові зустріти свого Господа. У них самих немає сили здобути цей єлей, і їхнє життя зруйноване. Але якщо ми проситимемо Святого Духа Божого, якщо благатимемо, як Мойсей: «Покажи мені славу Твою», то любов Бога розіллється в наших серцях. Через золоті трубки золотий єлей буде переданий нам. «Не силою і не міццю, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот». Приймаючи яскраві промені Сонця Праведності, Божі діти сяють як світила в світі. Review and Herald, 20 липня 1897 р.